

JENNIE K. BROWNOVÁ

Poppy Mayberryová

Porruch
v Akademii

FRAGMENT

Poppy Mayberryová 2 – Rozruch v Akadémii

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Jennie K. Brownová
Poppy Mayberryová 2 – Rozruch v Akadémii – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

JENNIE K. BROWNOVÁ

*S láskou venujem
Eddiemu*

Prvá kapitola

Po prvý raz som mala problémy kvôli využívaniu svojej štvrtkovej schopnosti už v šiestej triede. Bolo to na hodine matematiky s pánom učiteľom Salmonom.

Takmer som tú dokonalú príležitosť na čítanie myšlienok prepásla. Pánu učiteľovi totiž na hlave pri chôdzi po triede nadsakoval jeho príčesok, čo ma šialene rozptyľovalo. Zachichotala som sa a pomyslela som si, že to vyzerá, akoby mu na hlave visela sivá veverička.

„Psst!“ ozvalo sa za mnou. Obrátila som sa a pozrela na Marka Mastersa. Ukazovák mal napchatý v nose – bol to jeho zlozvyk, ktorého sa nevedel zbaviť. Vzhľadom na to, že ako Sobota nijaké schopnosti nemal, niečím byť známy asi musel. Druhou rukou Mark ukázal na učiteľa s jeho obrovským príčeskom, ktorý teraz stál rovno predou mnou.

„Slečna Mayberryová,“ zavrčal pán učiteľ Salmon.

„Áno?“ opýtala som sa zdvorilo ako vždy.

„Poviete triede druhú odmocninu zo štyridsaťdeväť?“

Samozrejme, vedela som, že je to sedem. Keď si nie som istá, vždy poviem sedem. To číslo jednoducho milujem. Koniec koncov, sedem je dní v týždni.

„Sedem,“ odpovedala som.

Pán učiteľ sa uškrnul a pristúpil o krok ku mne. Vážne si musí zasadnúť práve na mňa? Ako Štvrток dokáže čítať myšlienky, takže môj názor na svoj príčesok už určite pozná – je mi jasné, že práve preto sa ma teraz pokúša strápnit.

„Dobre. To bolo ľahké,“ povedal a postrčil si okuliare s drôtenými rámami vyššie na nos. „Teraz všetkým povedzte odmocninu z čísla 625.“ Naširoko sa usmial.

Predstavila som si včerajšiu domácu úlohu, ale nič mi nenapadlo. Občas som si želala, aby moja pondelková schopnosť dokázala vyčarovať odpovede rovnako rýchlo, ako mi umožňovala hýbať vecami pomocou myšlienok.

Mrkla som na svoju bývalú najväčšiu nepriateľku Ellie Prestonovú a pokúsila som sa vyčítať riešenie z jej mysle. Dvakrát pokrútila hlavou a dala mi tak najavo, že správnu odpoveď ani len netuší. Ellie mala kopu predností, no matematika medzi ne rozhodne nepatrila.

„To som si myslel, slečna Mayberryová,“ zazubil sa pán učiteľ. Trieda sa zachichotala.

Keď sa ku mne obrátil chrbtom a vykročil do uličky, prečítala som jeho myšlienky: *To máš za to, že si robíš žarty z môjho elegantného účesu!*

„Nepripadá mi elegantný,“ zavrčala som. Netušila som, prečo som to musela povedať nahlas. Veď som si to mohla len pomyslieť! Dúfala som, že ma nepočul, ale podľa výrazu v jeho očiach to bolo naopak.

„Čo prosím, Poppy?“ spýtal sa učiteľ a vracal sa ku mne. Vlasy mu nadskakovali s každým krokom a ja som sa uškrnula popod nos. Všetci sa na mňa pozerali.

Sebaisto som vyhlásila: „Len som povedala, že mi váš účes nepripadá elegantný.“

Zo všetkých strán sa ozýval chichot. Vážne som si práve ťažovala z pána učiteľa pred celou triedou? Tak toto nevyzerá dobre.

„Potrebujem s vami hovoriť na chodbe, slečna Mayberryová,“ povedal učiteľ smrteľne vážne. Uhladil si na hlave tú chlpatú potvoru a trochu mu zružoveli líca. Trieda zašumela ako vždy, keď niekoho vykázali na chodbu.

„Viem celkom presne, čo ste tam práve vyviedli,“ začal a hlavou kývol na dvere triedy. „A tiež viem, že si na svoje novoobjavené štvrtkové schopnosti iba zvykáte, ale pravidlá používania schopností v škole poznáte!“

Učiteľ začal byť dosť vynervovaný, čo sa mu stávalo zakaždým, keď musel na niektorého žiaka kričať. Bol taký čudný...

„Jedna vec je čítať ľuďom myšlienky a druhá, úplne iná, je všetkým tieto myšlienky prezradiť!“ tlmene na mňa vyletel a jeho tvár začala nadobúdať tmavý odtieň. „Nechcete hádam stráviť ďalšie leto v Akadémii zvláštnych schopností, však nie?“ opýtal sa.

Jasné, že som tam nechcela ísť znovu, ale nedokázala som prestať zízať na jeho tvár, ktorá tmavla stále viac. „Pán učiteľ, začínate nezdravo červenieť.“

Učiteľovi vystrelili ruky k lícam. „Ja, ehm, totiž... proste už to nerobte!“ vykoktal, prudko sa obrátil a pribuchol za sebou dvere do triedy. Stála som tam a nevedela som, čo mám robiť. Len tak pre seba som sa usmiala a poďakovala som šťastene za to, že som nemusela ísť do riadiťelne za Knísalom Hojdalom.

Vtedy som si uvedomila, že byť Pondelok a Štvrtok zároveň nie je celkom bez rizika. No súčasne sa tak dá zažiť kopec zábavy.

Druhá kapitola

O šesť mesiacov neskôr

Nakoniec som sa však v Akadémii zvláštnych schopností aj tak znovu ocitla. Keď som vstúpila pod obrovskú klenbu nad vchodom do Akadémie, pousmiala som sa. Ulízaný pán Grimeley rovnako ako minulý rok rozdával mäkké antistresové balóniky, na ktorých stálo: *Vítaj každý nový deň, buď iný ako ostatní*. Totálne uletené. Nemohli byť tento rok trochu kreatívnejší?

Ani Grimeley sa veľmi nezmenil. Jeho nohavice stále potrebovali o dosť skrútiť – spodné lemy sa krčili a pri každom kroku šúchali o zem.

Bol to presne rok, čo som do Akadémie vstúpila prvý raz. Rok od chvíle, ako som spoznala pani riaditeľku

Klobásu Larribyovú a jej ulízaného pomocníka pána Grimeleyho. Rok, čo som sa spriatelila s Loganom, Piatkom so schopnosťou miznúť, a Samom, Stredou, ktorý vedel ovládať svetlo.

Rok, čo sa Ellie Prestonová, moja veľká nepriateľka a tiež Štvrtok so schopnosťou čítať myšlienky, stala jedným z mojich najobľúbenejších ľudí vôbec. A presne rok, čo som zistila, že nie som len telekinetický Pondelok, ale aj Štvrtok – takzvaný „duál“.

Po tom šílenom lete, kedy šílená Larribyová s ulízaným Grimeleyom schovali moju Uhorku, môjho rozkošného malého kučeravého jorkšírika, ma rozhodne museli trochu presvedčať, aby som sa sem vrátila. Tento rok sme tu s Ellie mali robiť poradkyne.

„Poppy, ak tam so mnou nepôjdeš, fakt umriem,“ zase preháňala Ellie, keď si sadala do obrovského fialového kresla v rohu mojej izby. Uhorka jej vyskočila na kolená a žobronila o poškrabkanie za uškami.

Zamračene som sa na ňu pozrela. Spomenula som si, ako zle som svoje schopnosti ovládala predtým.

„Zamysli sa nad tým, Poppy. Len šesť týždňov toto leto!“ usmiala sa na mňa Ellie z toho prehnane veľkého kresla. Mala pravdu. Šesť týždňov by som mohla zvládnuť. Keď som sa na to pozrela z tej svetlejšej stránky, bolo to lepšie, než stráviť tam celé leto.

„A potom môžeme ďalej leňošiť pri bazéne a sŕkať limonádu?“ opýtala som sa a ona súhlasne prikývla.

Takže som si po krátkej úvahe povedala: *No čo! Zopár týždňov v Akadémii zvláštnych schopností zas nemôže byť také strašné, nie?* A tentoraz sme za to aspoň mali dostať zaplatené.

Tretia kapitola

A tak sa to začalo. Klobása Larribyová sa práve knísala stredom knižnice a vyzerala ako hnilá paradajka. Obrovská hnilá paradajka, aby sme boli presní. Červené šaty z hebkej látky s hnedými bodkami ju obopínali všade, kde nemali. Vôbec v nich nevyzerala dobre, ale ak ma pamäť neklame, nikdy v ničom nevyzerala dobre.

Letmo som sa rozhliadla okolo seba a zazrela som asi tridsať tohtoročných študentov, ktorí si niečo vzrušene šepkali. Jeden Pondelok stál v rohu, sústreďoval sa, vystieral prsty a myšlienkami sa pokúšal pohnúť vecami. Ešte pred rokom som bola jednou z nich.

Skupinka Stried uprene hľadela na luster uprostred miestnosti. Nazrela som im do hláv, ale žiadne myšlienky som nenašla – všetku svoju energiu vkladali do snahy

použiť svoju schopnosť. Tie úbohé Stredy chceli len párkrát zhasnúť a rozsvietiť, no podľa toho, ako sa tvárili (ako by mali zápchu), sa im to vôbec nedarilo. Z prstov im nevyleteli ani najnepatrnejšie iskričky.

„Pssst!“ Obrátila som sa a zbadala som Logana, ktorý sa za mnou znenazdajky objavil. Líca mi zaliala horúčava ako vždy, keď sa ukázal. Bol proste príliš roztomilý. Kývol smerom k Larribyovej a nemusela som byť Štvrtok, aby som vedela, že si o jej outfite myslí to, čo ja.

„Kde si bol?“ zašepkala som a mrkla na hodinky. Bolo 9.15 a dostaviť sme sa mali už pred hodinou.

„Babina s dedkom ma doma trochu zdržali,“ povedal a ceril sa na mňa tým svojím šibalským úsmevom. Nie lenže bol Piatok so schopnosťou miznúť, ale ako jeden z mála v Akadémii zvláštnych schopností mal tiež luxurnú utorkovú schopnosť – teleportovať sa. Bola som rada, že má dve schopnosti. Totiž, trochu som ho ľutovala – neviem si predstaviť, čo by som robila, keby som nemala rodičov.

Do očí mu spadol prameň tmavoplavej ofiny. Švihla som zápästím a prinútila jeho vlasy vystreliť spred očí späť na svoje miesto. Ticho som sa zasmiala. Práve som mu na hlave vytvorila prehadzovačku à la pán Salmon.

„Fakt vďaka, Poppy,“ zaškeril sa a rukou si prehrabol vlasy, aby ich mal zas ako predtým. Spomenula som si na minulé leto, kedy som svojimi myšlienkami dokázala

ledva pohnúť pierkom. Teraz som svoju schopnosť v podstate ovládala dokonale. Preč boli dni, kedy na plešatej hlave môjho otca pristávali špagety, neovládateľné psie hrebene ohrozovali Uhorku a členky sa trieštili o tabuľu. Keď som teraz svoje schopnosti použila a došlo ku katastrofe, bol to zámer.

„Hovoril už s tebou niekto o tom, čo tu vlastne robíme?“ opýtal sa Logan.

„Nie, vôbec,“ odpovedala som a stiahla som si svoje hrdzavé neovládateľne kučeravé vlasy do strapatého drdola – nedávno mi s tým pomohla Ellie. Minulý rok boli moje vlasy jedna veľká katastrofa. „Pani starostka vravela, že budeme pomáhať ostatným študentom, ale o ničom konkrétnejšom sa nezmienila,“ povedala som a pozrela som sa zaňho. Klobása Larribyová a pani Mastersová (mama nosošťača Marka a starostka mesta Nova) spolu zapálene diskutovali.

„No, pokiaľ to tu bude také ako minulý rok, tak to balím,“ vyhlásil, založil si ruky na prsiach a chrbtom sa oprel o stoličku.

Jeho poznámka vo mne oživila spomienky na tých pár príšerných týždňov strávených vo väzení zvanom Akadémia zvláštnych schopností. Aby nám Larribyová s Grimeylem minulé leto pomohli ovládať naše schopnosti, schválili nám naše osobné cennosti. Moja milovaná Uhorka bola zamknutá v klietke kdesi uprostred lesa, v ktorom

údajne straší. Nakoniec sme svoje schopnosti ovládli a k tomu vyšlo najavo, že sme duály.

„Kto je to?“ vytrhol ma Logan z premýšľania. Stredom knižnice si seabedomo vykračoval muž s písmenami M. R. Z. S. vyšíťými na pravom hornom vrecku bundy. Čiernu šiltovku mal stiahnutú tesne nad oči. Nevyzeral ako typický učiteľ z Akadémie, zvlášť v tých vypasovaných čiernych rifliach, fuj! Z nejakého dôvodu mi však bol povedomý. Keď zdvihol hlavu, aby pozdravil pani riaditeľku, došlo mi, kde som ho už videla – bolo to v Novamňam. Minulý týždeň sme tam sedeli s mojou najlepšou priateľkou Veronikou Whiteovou a snovali sme plány na leto.

„Takže mi tvrdíš, že nasledujúce dva mesiace hodláš stráviť každý deň v Akadémii zvláštnych schopností?“ zamrkala na mňa Veronika zmätene. „S Ellie?“

S Veronikou sme boli najlepšie priateľky od... no... odjakživa a ešte vždy si zvykala na to, že si s mojou bývalou úhlavnou nepriateľkou Ellie Prestonovou teraz rozumie. Chcela som Veronike o svojej druhotnej schopnosti

povedať, lenže všetci sme pani starostke sľúbili, že si to necháme pre seba.

Napriek tomu, že Veronika nemala ani šajnu o tom, že viem čítať myšlienky, rozhodne vycítila silnejší vzťah medzi mnou a Ellie. Asi som jej nemohla zazlievať, že trochu žiarli.

„Vlastne to bude len šesť týždňov,“ povedala som a hodila som pred ňu brožúrku Akadémie zvláštnych schopností. Vďaka svetlým odtieňom zelenej a modrej sa Akadémia javila celkom príťažlivo – bola som rada, že brožúrku od minulého roka vylepšili.

Veronika svojou pondelkovou schopnosťou odsunula brožúrku po stole späť ku mne, lizla si zo zmrzliny a ani sa na mňa nepozrela. Vážne to musela tak dramatizovať?

Letmo som sa rozhliadla po Novamňam a uvidela som rôznych ľudí, ktorí používali zvláštne schopnosti. Trebárs Neil Porter držal pomocou telekinézy vo vzduchu tri kornútiky a natáhoval sa po štvrtý. Pani Ellisonová so synom (obaja Utorky, do Novamňam chodili často) zaplatili pri pokladni a potom odrazu zmizli. Zjavne sa domov teleportovali.

Pohľadom som skĺzla späť k Veronike. Usmievala sa na mňa – už to bola zasa tá normálna nežiarlivá najlepšia priateľka. „Žiadny strach, Poppy, pomáhať tým študentom zvládneš skvele,“ vyhlásila s plnými ústami arašidov

a zmrzliny s kúskami čokolády. „Prepáč, že som trochu...“ zarazila sa uprostred vety.

Niektó práve vošiel do dverí cukrárne a ona naňho vyvalila oči.

„Pozri, pozri! To je jeden z *nich!*“ povedala a utrela si ústa chrbtom ruky. Kývla smerom ku vchodu.

Obrátila som sa a uvidela som vysokého chudého muža v krátkej čiernej bunde, ktorý sa predieral davom. Vpravo hore na bunde mal nášivku s písmenami M. R. Z. S. a rovnaké iniciály mal aj na čiernej šiltovke.

„Títo ľudia z Mestskej rady zvláštnych schopností ma fakt vyvádžajú z miery,“ zašepkala som. A keď okolo mňa prechádzal, odsunula som sa aj so stoličkou.

„Čo tvoj otec?“ nadhodila Veronika. „Aj ten ťa vyvádza z miery?“

„Veľmi vtipné,“ povedala som dosť rozladene. Môj otec v Mestskej rade zvláštnych schopností pracoval, ale len ako člen ochranky. A tento chlapík tam rozhodne robil niečo iné. Ukradomky som sa obzrela cez plece. Muž v šiltovke skákal svojimi čiernymi očami z jedného človeka na druhého. Ten pohľad som videla veľa rás, a preto som vedela, že je Štvrtek so schopnosťou čítať myšlienky.

Krátko sa mi pozrel do očí a stačilo to na to, aby mi prebehol mráz po chrbte. Napadla mi moja zvyčajná myšlienka – psie hovienko.